

Αποκαλυπτικό, πρωτότυπο και επίκαιρο το νέο βιβλίο του Διονύση Ελευθεράτου

του **Γιώργου Παυλόπουλου**

Στην εποχή της υπερπληροφόρησης, όπου οποιοσδήποτε μπορεί (θεωρητικά) να βρει και να γράψει τα πάντα στο Διαδίκτυο, κυριαρχεί η άποψη ότι αργοπεθαίνουν τα βιβλία και τα παραδοσιακά ΜΜΕ, όπως είναι οι εφημερίδες, τα περιοδικά και το ραδιόφωνο. Και μαζί τους, λένε αρκετοί, φτάνει στο τέλος της η εποχή της δημοσιογραφίας και ειδικά της ερευνητικής δημοσιογραφίας, μιας και ο καθένας έχει τη δυνατότητα να μεταδώσει την είδηση και να γράψει την άποψή του και μάλιστα χωρίς διαμεσολάβηση.

Σε αυτή την πονηρή εποχή, όπου η υπερπληροφόρηση μετατρέπεται με εκπληκτική ευκολία σε παραπληροφόρηση, όπου τα πάσης φύσης λαμόγια της εξουσίας κυριαρχούν, ευτυχώς υπάρχουν άνθρωποι που επιμένουν και δεν υποχωρούν εύκολα στη «μόδα». Αγωνιστές της ζωής και της δουλειάς που έχουν σταθεί περήφανα όρθιοι απέναντι στον μνημονιακό τυφώνα και τους εργοδοτικούς εκβιασμούς. Δημοσιογράφοι που αποδεικνύουν ότι η έρευνα όχι απλώς δεν πέθανε, αλλά μπορεί να παραμένει αιχμηρή, ενοχλητική και αποκαλυπτική – ενίοτε δε και εξαιρετικά επίκαιρη.

Μια τέτοια περίπτωση είναι το νέο βιβλίο του Διονύση Ελευθεράτου, με τίτλο **«Λαμόγια**

στο χακί». Του συντρόφου και συναδέλφου ο οποίος, με τον δικό του απλό μα και συνάμα γλαφυρό του τρόπο, με αδιάσειστα στοιχεία και μαρτυρίες, έρχεται να καταρρίψει ένα μύθο ο οποίος έχει αρχίσει να γίνει ιδιαιτέρως δημοφιλής: ότι η αμερικανοκίνητη χούντα των συνταγματαρχών, που μάτωσε τη χώρα την επταετία 1967-1973, που προκάλεσε την τραγωδία της Κύπρου, άφησε δήθεν κληρονομιά στους διαδόχους της και τις επόμενες γενιές μια υγιή οικονομία, χωρίς χρέος, με ελάχιστη ανεργία και με εργάτες να χαμεγελούν επειδή «έφαγαν ψωμί».

Κι όμως, από τις πρώτες κιόλας σελίδες του βιβλίου, καθίσταται σαφές ότι πρόκειται για μια μεγάλη απάτη. Για ένα πέπλο πίσω από το οποίο κρύβονται επιμελώς – όχι μόνο από τους Χρυσανγίτες, αλλά και από πολιτικούς όπως ο Άδωνις Γεωργιάδης και ο Μάκης Βορίδης ή στοχαστές όπως ο Στέλιος Ράμφος – πρωτόλεια και άγρια νεοφιλελεύθερα πειράματα (πριν, ακόμη, από τη Χιλή του Πινοσέτ...). Πειράματα όπως το ξεχαρβάλωμα των εργασιακών δικαιωμάτων, οι προνομιακές σχέσεις με παλιά και νέα τζάκια του κεφαλαίου, στα οποία ξεπουλιέται ο πλούτος της χώρας, μαζί φυσικά με τις ξένες πολυεθνικές, καθώς και η φροντίδα των ημετέρων, μαζί με το κυνήγημα των αριστερών και κομμουνιστικών μiasμάτων.

Με την έρευνά του, ο Διονύσης θέτει αμείλικτα ερωτήματα στους συνειδητούς και τους «πτωχούς τω πνεύματι» υποστηρικτές του «οικονομικού θαύματος» της χούντας: Αν τα πράγματα πήγαιναν τόσο καλά για την εργατιά, γιατί εκτινάχθηκε ο αριθμός των οικονομικών (όχι μόνο των πολιτικών) μεταναστών το διάστημα 1969-1971; Κι αν το οικονομικό μοντέλο της χούντας ήταν τόσο υγιές, γιατί ο «εγκέφαλος» αυτής της πολιτικής, Νικόλαος Μακαρέζος, εκτιμούσε το 1974 ότι η χώρα χρειαζόταν επείγοντως να δανειστεί τεράστια (για την εποχή) ποσά προκειμένου να μην κηρύξει χρεοκοπία;

Τελικά, μετά την αποκαθήλωση του «μύθου» την οποία επιτυγχάνει ο συγγραφέας, αξίζει να αναρωτηθούμε: Μήπως αυτοί που συνειδητά λένε σήμερα «ε, ρε, ένας Παπαδόπουλος μας χρειάζεται», απλώς ονειρεύονται ένα καθεστώς όπου και τυπικά δεν θα υπάρχει βουλή, δεν θα υφίσταται δικαίωμα διαδηλώσεων και όλοι οι εργαζόμενοι θα είναι εκ των προτέρων επιστρατευμένοι; Υποψιαζόμαστε ότι αρκετοί εντός συνόρων, αλλά και στα κέντρα λήψης αποφάσεων της ΕΕ, κάτι τέτοιο ονειρεύονται.

Άλλωστε, ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε δεν ήταν αυτός που είπε πρόσφατα ότι η γαλλική κυβέρνηση θα ήθελε πολύ να περάσει όλα τα αντιλαϊκά μέτρα χωρίς να χρειαστεί να συγκαλέσει τη βουλή, αλλά δυστυχώς πρέπει να συνηθίσουμε ότι και αυτή υπάρχει...